Gyimesi László

Óvodások beszélik

Tudod, ki az az ember, aki ott pipázik a virágok között?
Az erkélyen, szemben? Nem tudom.
Az ott egy híres író, mondta az apukám,
ha feldobja a talpát, énekelhetünk az emléktáblája előtt.
Adrien néni is mondta, hogy tényleg író és elég rendes ürge,
van neki egy fia Amerikában, meg egy Békásmegyeren is,
Adrien néni jól ismeri őket, de nemigen mesél róluk.

Te Roland, kérdezd meg tőle, mikor dobja fel a talpát,
mi már csak egy évig leszünk óvodások, nehogy már a picik
énekeljenek…
Kérdezze meg az Annamari, ő olyan kérdezős fajta, hé, Annamari!
Én nem kérdezek semmit, idegenekkel nem állhatok szóba,
Anyu megcibálja a lófarkamat, és akkor bőgni fogok, akarjátok?

Másszunk fel inkább a fára, most senki sem figyel, én megyek,
szerintem például Bálint is jöhet, Rebeka majd csak jövőre.
Nekem már elszakadt a szoknyám, mindegy, mászok-e, ha nem engedsz,
megmondalak, és akkor ülhetsz a büntetésben, azt akarod?

Az a pipás író nem kiabál ránk? Dehogy, örül, ha mászunk,
inkább a felesége morog, ő is csak akkor, ha ordibálunk,
az öreg szerint a gyereknek szabadság kell,
mondta is, bár te nem tudod, mi az igazából,
hiába nyerted kétszer a sikító-versenyt,
még március tizenötödikén is dadogva mondtad a verset.